

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง การมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่เจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่ประจำท้องที่
ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้มีหนังสือที่ ออก ๐๕๐๒/๘๒๒๘ ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า ด้วยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ ได้กำหนดนิยามศัพท์ของคำว่าเจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่ประจำท้องที่ไว้หมายความว่า “เจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่อำเภอหรือเจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่จังหวัดแล้วแต่กรณี ถ้าในจังหวัดใดไม่มีเจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่จังหวัด ให้หมายความว่าอธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย” ซึ่งในปัจจุบันไม่มีตำแหน่งเจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่อำเภอหรือเจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่จังหวัดปฏิบัติหน้าที่ในราชการส่วนภูมิภาค ดังนั้น เจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่ประจำท้องที่จึงมีเพียงอธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย ซึ่งกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ได้ดำเนินการโดยมีข้อเท็จจริง ดังนี้

๑. อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ได้อาศัยอำนาจตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ มอบหมายบุคคลดังต่อไปนี้ ปฏิบัติหน้าที่เจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่ประจำท้องที่

๑.๑ มอบหมายอุตสาหกรรมจังหวัดและหัวหน้าฝ่ายอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ทุกจังหวัด ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติราชการในส่วนภูมิภาค ตามคำสั่งกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ที่ ๓/๒๕๔๕ เรื่อง การปฏิบัติหน้าที่เจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่ประจำท้องที่ และสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เขต และคำสั่งกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ที่ ๔/๒๕๔๕ เรื่อง การปฏิบัติหน้าที่เจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่ประจำท้องที่ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๔๕

๑.๒ มอบหมายผู้ว่าราชการจังหวัดทุกจังหวัด ตามคำสั่งกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ที่ ๒๒๒/๒๕๔๖ เรื่อง การมอบอำนาจให้ผู้ว่าราชการจังหวัดปฏิบัติราชการแทน ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๖

ต่อมาสำนักงาน ก.พ.ร. ได้มีหนังสือที่ นร ๑๒๐๖/ว ๑ ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ แจ้งเวียนให้ทุกส่วนราชการถือปฏิบัติเกี่ยวกับแนวทางการมอบอำนาจให้แก่ผู้ว่าราชการจังหวัดตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๔๖ ซึ่งมีสาระสำคัญว่า การมอบอำนาจของส่วนราชการต้องมอบให้กับผู้ว่าราชการจังหวัดโดยตรง และให้ส่วนราชการระบุนามเห็นชอบแก่ผู้ว่าราชการจังหวัดในการมอบอำนาจต่อให้กับหัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัดหรือหัวหน้าส่วนราชการส่วนกลางที่ปฏิบัติงานในจังหวัดด้วย ในกรณีที่ส่วนราชการใดได้มอบหมายเรื่องใด

ให้แก่หัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัดโดยตรง ให้เพิกถอนแล้วดำเนินการมอบหมายให้กับผู้ว่าราชการจังหวัดโดยเร็ว

๒. กรมอุตสาหกรรมการพื้นฐานและการเหมืองแร่จึงได้มีคำสั่งยกเลิกคำสั่งการมอบหมายให้อุตสาหกรรมจังหวัดและหัวหน้าฝ่ายอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ปฏิบัติหน้าที่เจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่ประจำท้องที่ ปรากฏตามคำสั่งกรมอุตสาหกรรมการพื้นฐานและการเหมืองแร่ ที่ ๓๑๕/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๔๗ และอาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ติดตามตรวจสอบการมอบหมายให้ผู้ว่าราชการจังหวัดปฏิบัติหน้าที่เจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่ประจำท้องที่ตามคำสั่งที่ ๒๒๒/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ ปรากฏว่ามีบางจังหวัดที่ผู้ว่าราชการจังหวัดได้มอบหมายให้อุตสาหกรรมจังหวัดปฏิบัติ และมีบางจังหวัดที่ผู้ว่าราชการจังหวัดปฏิบัติหน้าที่เจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่ประจำท้องที่เอง ซึ่งในกรณีหลังทำให้เกิดอุปสรรคในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกให้กับประชาชน

๓. กรมอุตสาหกรรมการพื้นฐานและการเหมืองแร่พิจารณาแล้วมีความเห็นว่า การปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่ประจำท้องที่ตามพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ บางกระบวนการ เช่น การออกใบอนุญาตขนแร่ตามมาตรา ๑๐๙ การพิจารณาคำขอใบอนุญาตนำเข้าในราชอาณาจักรหรือส่งแร่ออกนอกราชอาณาจักรตามมาตรา ๑๓๐ วรรคหนึ่ง เป็นต้น เจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่ประจำท้องที่ที่จะต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน ๑-๒ วัน มิฉะนั้น ผู้ประกอบการจะเกิดความเสียหายในการประกอบธุรกิจ จนท้ายที่สุดอาจนำไปสู่การร้องเรียนเจ้าหน้าที่ได้ ประกอบกับสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดในหลายพื้นที่ขอให้อธิบดีกรมอุตสาหกรรมการพื้นฐานและการเหมืองแร่มอบหมายให้อุตสาหกรรมจังหวัดและหัวหน้าฝ่ายอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ปฏิบัติหน้าที่เจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่ประจำท้องที่โดยตรง เพื่อความรวดเร็วในการอำนวยความสะดวกให้กับประชาชน อธิบดีกรมอุตสาหกรรมการพื้นฐานและการเหมืองแร่จึงได้อาศัยอำนาจตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติแร่ฯ มอบหมายให้อุตสาหกรรมจังหวัดทุกจังหวัดปฏิบัติหน้าที่เจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่ประจำท้องที่ และให้มีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ ตามคำสั่ง ที่ ๑๑๖/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๓

ส่วนอำนาจในการสั่งการและการอนุญาตที่กำหนดว่าเป็นอำนาจของอธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่นั้น ยังคงมอบอำนาจให้ผู้ว่าราชการจังหวัดปฏิบัติราชการแทนตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ตามคำสั่งกรมอุตสาหกรรมการพื้นฐานและการเหมืองแร่ ที่ ๒๒๒/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๖

๔. ต่อมาจังหวัดสงขลามีความเห็นว่า การที่กรมอุตสาหกรรมการพื้นฐานและการเหมืองแร่ได้มีคำสั่ง ที่ ๑๑๖/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๓ มอบหมายให้อุตสาหกรรมจังหวัดปฏิบัติหน้าที่เจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่ประจำท้องที่โดยตรง โดยมีได้มอบอำนาจให้แก่ผู้ว่าราชการจังหวัดนั้น จังหวัดสงขลาไม่เห็นด้วย เพราะเป็นการไม่ปฏิบัติตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ จึงเป็นคำสั่งที่ออกโดยมิชอบไม่มีผลตามกฎหมาย และห้ามมิให้อุตสาหกรรมจังหวัดสงขลาปฏิบัติหน้าที่เจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่ประจำท้องที่ตามคำสั่งดังกล่าว

กรมอุตสาหกรรมการพื้นฐานและการเหมืองแร่มีความเห็นว่า ตามนัยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ เจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่ประจำท้องที่เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว และกรณีนี้บุคคลใดซึ่งกฎหมายกำหนดไว้เป็นการเฉพาะว่าให้เป็นเจ้า

พนักงานอุตสาหกรรมแร่ประจำท้องที่ (เจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่อำเภอ หรือเจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่จังหวัด) ย่อมมีอำนาจหน้าที่ตามที่พระราชบัญญัติแร่ฯ กำหนดไว้เฉพาะว่าให้เป็นอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่ประจำท้องที่ แต่หากในกรณีที่จังหวัดใดไม่มีเจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่จังหวัด ให้อธิบดีเป็นเจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่ประจำท้องที่นั้น หรืออธิบดีจะมอบหมายให้บุคคลใดปฏิบัติหน้าที่เจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่ประจำท้องที่นั้นก็ได้ ทั้งนี้ เจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่ประจำท้องที่ที่อธิบดีมอบหมายจะมีอำนาจหน้าที่เพียงใดย่อมขึ้นอยู่กับกรมมอบหมายของอธิบดี

ด้วยเหตุผลดังกล่าว กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่จึงขอหารือประเด็นข้อกฎหมายว่า การที่อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ได้อาศัยอำนาจตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ มอบหมายอุตสาหกรรมจังหวัดปฏิบัติหน้าที่เจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่ประจำท้องที่โดยตรง และให้มีอำนาจหน้าที่ตามที่พระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ กำหนดว่าเป็นอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่ประจำท้องที่ เพื่อความรวดเร็วในการปฏิบัติราชการของเจ้าหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกให้กับประชาชน ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ อย่างไร ทั้งนี้ เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติที่ถูกต้องและไม่ให้เกิดปัญหาการโต้แย้งต่อไป

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๒) ได้พิจารณาข้อหารือของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ โดยมีผู้แทนสำนักนายกรัฐมนตรี (สำนักงาน ก.พ.ร.) และผู้แทนกระทรวงอุตสาหกรรม (สำนักงานปลัดกระทรวงและกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่) เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว มีความเห็นว่า หากกฎหมายใดมีบทบัญญัติเกี่ยวกับวิธีการ “มอบหมาย” ไว้เป็นกรณีพิเศษโดยเฉพาะแล้ว บุคคลที่ได้รับมอบหมายย่อมมีอำนาจหน้าที่ปฏิบัติการใด ๆ ในส่วนที่ได้รับมอบหมายตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ดังเช่นเป็นอำนาจของตนเอง หากใช่เป็นการทำแทนผู้มอบหมายแต่อย่างใด ส่วนการมอบอำนาจนั้น มาตรา ๓๘^๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ซึ่ง

^๑ มาตรา ๓๘ อำนาจในการสั่ง การอนุญาต การอนุมัติ การปฏิบัติราชการหรือการดำเนินการอื่นที่ผู้ดำรงตำแหน่งใดจะพึงปฏิบัติหรือดำเนินการตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งใด หรือมติของคณะรัฐมนตรีในเรื่องใด ถ้ากฎหมาย กฎ ระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งนั้น หรือมติของคณะรัฐมนตรีในเรื่องนั้นมีได้กำหนดเรื่องการมอบอำนาจไว้เป็นอย่างอื่น หรือมิได้ห้ามเรื่องการมอบอำนาจไว้ ผู้ดำรงตำแหน่งนั้นอาจมอบอำนาจให้ผู้ดำรงตำแหน่งอื่นในส่วนราชการเดียวกันหรือส่วนราชการอื่น หรือผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้ปฏิบัติราชการแทนได้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา

พระราชกฤษฎีกาตามวรรคหนึ่งอาจกำหนดให้มีการมอบอำนาจในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ตลอดจนการมอบอำนาจให้ทำนิติกรรมสัญญา ฟ้องคดีและดำเนินคดี หรือกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ หรือเงื่อนไขในการมอบอำนาจ หรือที่ผู้รับมอบอำนาจต้องปฏิบัติก็ได้

ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับกับอำนาจในการอนุญาตตามกฎหมายที่บัญญัติให้ต้องออกใบอนุญาตหรือที่บัญญัติให้ผู้มีอำนาจอนุญาตไว้เป็นการเฉพาะ ในกรณีเช่นนั้นให้ผู้ดำรงตำแหน่งซึ่งมีอำนาจตามกฎหมายดังกล่าวมีอำนาจมอบอำนาจให้ข้าราชการซึ่งเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาและผู้ว่าราชการจังหวัดได้ตามที่เห็นสมควร หรือตามที่คณะรัฐมนตรีกำหนด ในกรณีมอบอำนาจให้ผู้ว่าราชการจังหวัด ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจมอบอำนาจได้ต่อไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่ผู้มอบอำนาจกำหนด

ในกรณีตามวรรคสาม เพื่อประโยชน์ในการอำนวยความสะดวกแก่ประชาชนจะตราพระราชกฤษฎีกากำหนดรายชื่อกฎหมายที่ผู้ดำรงตำแหน่งซึ่งมีอำนาจตามกฎหมายดังกล่าวอาจมอบอำนาจตามวรรคหนึ่งตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวก็ได้

กรมมอบอำนาจให้ทำเป็นหนังสือ

แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๕๐ ได้บัญญัติปรับปรุงหลักเกณฑ์และวิธีการในเรื่องการมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทนเพื่อให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น โดยแยกกรณีการมอบอำนาจในการปฏิบัติราชการทั่วไปตามมาตรา ๓๘ วรรคหนึ่ง กับการมอบอำนาจในการอนุญาตตามกฎหมายที่กำหนดให้ต้องออกใบอนุญาตหรือที่กำหนดผู้มีอำนาจอนุญาตไว้เป็นการเฉพาะตามมาตรา ๓๘ วรรคสาม โดยในการมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการทั่วไปนั้น ผู้มีอำนาจอาจมอบอำนาจให้ผู้ดำรงตำแหน่งอื่นได้โดยไม่จำกัดตำแหน่ง ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ แต่ถ้ากฎหมายหรือมติของคณะรัฐมนตรีในเรื่องนั้น กำหนดเรื่องการมอบอำนาจไว้เป็นอย่างอื่น หรือห้ามเรื่องการมอบอำนาจไว้ ก็ต้องมอบอำนาจให้บุคคลที่กฎหมายหรือมติของคณะรัฐมนตรีดังกล่าวกำหนด สำหรับกรณีการมอบอำนาจในการอนุญาตนั้น ผู้ดำรงตำแหน่งซึ่งมีอำนาจสามารถที่จะมอบอำนาจให้ข้าราชการซึ่งอยู่ใต้บังคับบัญชาและผู้ว่าราชการจังหวัด หรือตามที่คณะรัฐมนตรีกำหนดก็ได้ ดังนั้น เมื่อความมุ่งหมายในเรื่องการมอบหมายและการมอบอำนาจมีความแตกต่างกัน จึงมีอำนาจนำบทบัญญัติตามมาตรา ๓๘^๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๕๐ และพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ มาใช้บังคับกับกรณีนี้ได้ ซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๖) ได้เคยให้ความเห็นไว้ในเรื่องเสร็จที่ ๒๗/๒๕๓๐^๓ คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๒) ได้เคยให้ความเห็นไว้ในเรื่องเสร็จที่ ๖๙๗/๒๕๕๑^๔ และเรื่องเสร็จที่ ๗๔/๒๕๕๔^๕ และคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) ได้เคยให้ความเห็นไว้ในเรื่องเสร็จที่ ๕๖๕/๒๕๕๓^๖

จากข้อพิจารณาข้างต้น จะเห็นได้ว่า พระราชบัญญัติแรม พ.ศ. ๒๕๑๐ กำหนดบทบัญญัติเกี่ยวกับวิธีการมอบหมายไว้เป็นการเฉพาะ โดยมาตรา ๔^๗ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวบัญญัติบทนิยามคำว่า “เจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่ประจำท้องที่” หมายความว่า เจ้าพนักงาน

^๒ โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑, ข้างต้น

^๓ บันทึก เรื่อง การมอบหมายให้จังหวัดเป็น “เจ้าท่า” ตามพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ ส่งพร้อมหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ นร ๐๖๐๑/๙๕ ลงวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๓๐ ถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

^๔ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การมอบอำนาจตามพระราชบัญญัติน้ำบาดาล พ.ศ. ๒๕๒๐ ส่งพร้อมหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ นร ๐๙๐๑/๑๐๔๘ ลงวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๑ ถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

^๕ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง ผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง (ในกรณีที่ผู้ทำคำสั่งทางปกครองเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น) ส่งพร้อมหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ นร ๐๙๐๑/๐๑๓๒ ลงวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

^๖ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การมอบอำนาจการเป็นผู้อนุญาตตามพระราชบัญญัติควบคุมน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. ๒๕๔๒ ส่งพร้อมหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ นร ๐๙๐๑/๐๙๒๐ ลงวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๓ ถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

^๗ มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

ฯลฯ

ฯลฯ

“เจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่ประจำท้องที่” หมายความว่า เจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่อำเภอหรือเจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่จังหวัด แล้วแต่กรณี ถ้าในจังหวัดใดไม่มีเจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่จังหวัด ให้หมายความว่าอธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย

ฯลฯ

ฯลฯ

อุตสาหกรรมแร่อำเภอหรือเจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่จังหวัด แล้วแต่กรณี ถ้าในจังหวัดใดไม่มีเจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่จังหวัด ให้หมายความว่าอธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย แต่เนื่องจากในปัจจุบันปรากฏข้อเท็จจริงว่าไม่มีตำแหน่งเจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่อำเภอหรือเจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่จังหวัดปฏิบัติหน้าที่ในราชการส่วนภูมิภาค ดังนั้น ตามบทนิยามดังกล่าว เจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่ประจำท้องที่จึงได้แก่ อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ และผู้ซึ่งอธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่มอบหมาย นอกจากนี้ ไม่ปรากฏว่ามีบทบัญญัติใดจำกัดการมอบหมายไว้ว่าต้องมอบหมายให้กับบุคคลใดโดยเฉพาะเจาะจง อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่จึงอาจมอบหมายให้ข้าราชการสังกัดกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่หรือข้าราชการสังกัดส่วนราชการอื่นเป็นเจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่ประจำท้องที่ได้ โดยไม่ต้องนำเรื่องการมอบอำนาจตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดินฯ และพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจฯ มาใช้บังคับ ดังนั้น การที่อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ได้อาศัยอำนาจตามมาตรา ๔^๘ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว มอบหมายให้อุตสาหกรรมจังหวัดปฏิบัติหน้าที่เจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่ประจำท้องที่ ถือเป็นการมอบหมายที่ชอบด้วยกฎหมาย

(ลงชื่อ) อัคร จารุจินดา

(นายอัคร จารุจินดา)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

พฤษภาคม ๒๕๕๔

^๘ โปรดดูเชิงอรรถที่ ๗, ข้างต้น